

“

ยายทำตามที่พระพุทธเจ้าท่าน
สอนเอาไว้ ส่วนใครเขาจะด่า ใคร
เขาจะติยายทั้งเมือง ยายก็เฉยๆ
ยายเอาใจท่านเดียว คือพระพุทธเจ้า

”

วิธีตัดสินใจของคุณยาย

ในครัวเล็กของอาศรมบัณฑิต ซึ่งพระเดชพระคุณหลวง
พ่อทวดตชีโว สักปิดหลายครั้ง เพราะทำผิดวัตถุดิบประสงค์แต่
เริ่มแรก ที่อนุญาตให้ใช้เป็นที่พักเฉพาะ น้ำร้อนน้ำชา และน้ำ
ปานะ เนื่องจากอาหารเช้าและเพล ของพระภิกษุสงฆ์และ
สามเณรทุกรายการ ครัววัดของคุณยายอาจารย์จัดไว้ให้
เพียบพร้อมแล้ว แต่ทว่าแต่ละครั้งปิดครัวได้ไม่นานก็ต้อง

เปิดบริการอีก เพราะแม่ครัว คือ ปารัตน์ ไม่อาจทนคำบเร้า
อ้อนวอนของเจ้าภาพ รุ่งอยู่บ้านธรรมประสิทธิ์ของคุณยาย
อาจารย์บ้าง รุ่งบุกเบิกสร้างวัดพระธรรมกายบ้าง รุ่งรู้คงดี
วิชาการเนินประดู่บ้าง ฯลฯ แม้ที่สุด ต้องยอมตามใจกลุ่มที่
สถาปนาตัวเองเป็นรุ่น “ลูกศิษย์กันกุฏิ!!” ที่แอบเอาอาหารที่
ปรุงอย่างประณีต สุดฝีมือ มาจากบ้าน มาขอถวายเพลพระ
เดชพระคุณหลวงพ่อดัดดชีโว รำพันว่า “ขอบุญบารมีหลวง
พ่อดัดดชีโวอีกสักครั้งเถอะ...” มิหนำซ้ำ ยังจัดกลุ่มมานั่งรอฟัง
เทศน์หน้าสลอน จนพระเดชพระคุณหลวงพ่อดัดดชีโว ก็ไม่อาจ
ตัดใจออกจากอาศรมฯ ไปฉันเพลร่วมกับพระทั้งวัด ที่หอฉัน
คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง อย่างที่
อยากทำเป็นประจำ ต้องอนุญาตให้ปารัตน์เปิดครัวอีก แต่
พอครัวชักจะใหญ่โตเอิกเกริกนัก ก็ค่อยสั่งปิดเป็นคราวๆ ไป

วันหนึ่งในขณะที่กลุ่มที่สถาปนาตัวเองเป็นลูกศิษย์กันกุฏิ
กำลังรอรับประทานอาหาร “กันบาตร” ของพระเดชพระคุณ
หลวงพ่อดัดดชีโวอยู่ ก็มีลูกศิษย์รุ่นกลางคนหนึ่งปรารภขอความเห็น
จากรุ่นพี่ๆ ขึ้นมาว่า “จะลาออกจากงานมาช่วยงานวิชาการ
ของหลวงพ่อดีหรือไม่” ปรากฏว่าวันนั้นรุ่นพี่ส่วนใหญ่เห็นด้วย
รุ่นกลางบอกว่าคิดให้ดีกว่านั้นว่าจะมาทำอะไรได้บ้าง รุ่นเล็ก
บอกว่า ไม่มีเงินเดือนกิน แก่แล้วใครจะเลี้ยง..?

ต่างคนต่างออกความเห็นกันต่างๆ นานา ผู้เขียนเองแม้
จะเห็นด้วยกับรุ่นพี่แต่ก็ไม่ได้ออกความเห็นอะไร เพราะคิด

ว่าแบ่งกลุ่มเป็นผู้ฟังเสียบ้างน่าจะได้อะไรดีๆ... เมื่อกลับมาถึงที่พักแล้วก็มาหวนคิดได้ว่า ครั้งหนึ่ง ที่ห้องอธิจิต ในหมู่บ้านปฏิบัติธรรมของวัดพระธรรมกาย ซึ่งจัดเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมระยะสั้น ๗ วัน พระเดชพระคุณหลวงพ่อกุญแจถึง “วิธีตัดสินใจของคุณยาย” ไว้ จึงไปค้นบันทึกเล่มที่ ๑๒ ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๓๙ มาดู ก็ได้พบบันทึกที่เขียนเรื่องนี้ไว้สนใจ

ตอนหนึ่งในพระธรรมเทศนา พระเดชพระคุณหลวงพ่อกุญแจว่า

“เมื่อหลวงพ่อกุญแจเข้าวัดใหม่ๆ ยังไม่ได้บวช ได้ถามคุณยายว่า

“ยายมีวิธีตัดสินใจอย่างไร ในการที่จะทำหรือไม่ทำอะไร เพราะว่าถ้าจะทำในสิ่งนี้ คนนี้อาจจะชอบ แต่คนโน้นก็อาจจะไม่ชอบ”

สาเหตุที่หลวงพ่อกุญแจถามคำถามนี้ก็เพราะพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้แล้วว่า ‘โลกนี้มีสิ่งประจำโลกอยู่ ที่เรียกกันว่า โลกธรรม ๘ ซึ่งเป็นสภาพความผันแปรประจำโลก คือ มีลาภคู่กับเสื่อมลาภ มียศคู่กับเสื่อมยศ เช่น ถูกปลด ถูกไล่ออก มีสรรเสริญคู่กับมีนินทา มีสุขคู่กับมีทุกข์’

ชีวิตมนุษย์มี ๘ สิ่งนี้คละเคล้าปะปนกันไป

แม้แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นเอกบุรุษผู้เลิศที่สุด
ในโลก ก็ยังถูกนิทนาว่าร้าย ในขณะที่เดียวกันคนที่เลวแสนเลว
ขนาดฆ่าพ่อฆ่าแม่ หรือเป็นโจรปล้นบ้านปล้นเมือง ซึ่งใครๆ
ก็นินทาสาปแช่ง แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีคนเลวเช่นเดียวกับเขา
สรรเสริญเป็นยกกัน เมื่อเป็นอย่างนี้ ยายมีวิธิตัดสินใจอย่างไร
ที่จะทำหรือไม่ทำอะไร เพราะถ้าทำอะไรลงไป ก็จะมีคนพวก
หนึ่งชม และก็มีอีกพวกหนึ่งตำหนิ

คุณยายตอบหลวงพ่อดีใจมากเลยว่า

“คุณเจ้จ ตลอดชีวิตของยาย ยายไม่เคยเอาใจใคร
ไม่ตามใจใครเลย แต่ยายยอมตามใจอยู่ท่านเดียวคือ
พระพุทธเจ้า เพราะพระองค์ท่านทรงหมดกิเลสแล้ว มิ
หันเข้าท่านทรงยังแยกแยะให้เราเข้าใจได้ชัดเจนว่า
อะไรผิด อะไรถูก อะไรดี อะไรชั่ว อะไรบุญ อะไรบาป
อะไรควร อะไรไม่ควร...”

“พระพุทธเจ้าท่านแยกเอาไว้ชัดแล้ว เพราะฉะนั้น ยาย
ทำตามทีพระพุทธเจ้าท่านสอนเอาไว้ ส่วนใครเขาจะด่า
ใครเขาจะติยายทั้งเมือง ยายก็เฉยๆ ยายเอาใจท่านเดียว
คือพระพุทธเจ้า”

“เพราะฉะนั้น วันที่ยายออกจากบ้าน เพื่อไปเรียนธรรมะ
กับหลวงพ่อดอกน้ำ วันนั้น กราบแม่แล้วยายก็ออกเดินทาง
ยายไม่ได้เหลียวหลังไปดูใครอีกเลย ยายย้อนกลับบ้านไปอีก
ทีเมื่อตอนแม่ตายแล้ว แล้วเพราะยายเชื่อพระพุทธเจ้า ยาย

ก็เลยสามารถช่วยทั้งพ่อทั้งแม่ให้พ้นนรกได้ ด้วยวิชา
ธรรมกาย ในขณะที่พี่น้องก็คนอื่นๆ ทำไม่ได้ ใครจะตำว่ายาย
ใจดำ ทั้งแม่และพี่น้องไป แต่ยายเฉยๆ เพราะยายคิดว่า
ยายได้ทำตามทีพระพุทธรเจ้าได้ตรัสเอาไว้แล้ว คือ ออกบวช
บำเพ็ญเนกขัมมบารมี”

วันพฤหัสบดีที่ ๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๙

ณ ห้องอธิจิต หมู่บ้านปฏิบัติธรรม วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี